

ностъ бѣ подета въ тоя конгресъ за „възраждане“ на днешното училище.

Още съ основаването си, този Интернационалъ попадна напълно подъ идейното ръководство на буржуазията и държавната власт. И не е случайно, гдето белгийската и французката империалистически буржуазии най-първи съумѣха да взематъ въ свои ръце ръководството на това движение и да му дадатъ едно направление, чрезъ което да се маскиратъ истинскитѣ намѣрения на свѣтовния империализъмъ. А тия намѣрения бѣха, да се използва учителството и училището въ всички страни, преди всичко и най-много, за духовното подчинение на трудящитѣ се маси подъ властѣта на международния капитализъмъ. И тая задача бѣше напълно постигната, както това доказаха годинитѣ на войната отъ 1914—1918 год. Колкото се отнася до едно истинско подобрене на учебното дѣло отъ гледището на жизненитѣ интереси на трудящитѣ се маси, то тукъ съ бързи крачки се отиваше назадъ. Растѣха абсолютно и относително съ голѣма бързина отъ година на година бюджетитѣ на милитаризма, а бюджетитѣ на просвѣтата бързо се намаляваха; въвеждаше се бързо на всѣкъде системата на постоянна армия и увеличаваха срока на службата, а нищо не се правѣше за прилагане на писанитѣ закони и провеждане принципа на задължителното първоначално учение. Империализъмътъ вършеше своето пълно дѣло, подготвяйки всесвѣтската война, и въ преследване на това си дѣло, той държеше въ ръцетѣ си Учителския Интернационалъ, нагласенъ, посрѣдствомъ водачитѣ му, да пѣе рапсодията на мира и „солидарността на всички народи“. И когато въ 1914 година избухна свѣтовната война, всички национални секции на Учителския Интернационалъ въ единъ хоръ запѣха пѣсенята „за отбраната на отечеството“ и „война до победенъ край“. На сжщата пѣсенъ гръмогласно пригласяше и Б.У.С. Главнитѣ диригенти на този оркестъръ бѣха Амстердамския и II-ия Социалистически Интернационали, които, следъ войната, заедно съ Международното бюро на учителскитѣ съюзи, се разложиха подъ напора на неподобнитѣ си велики престъпления и опомнянето на пролетарскитѣ маси.

Следъ възтържествуването на Руската революция и установяване властѣта на Съветитѣ въ С.С.С.Р., рускитѣ учители и работници по народната просвѣта основаха така наречения *Педагогически Интернационалъ*, който впоследствие се преименува въ *Интернационалъ на работницитѣ по народната просвѣта*, съ секретарь Верноше и седалище въ Парижъ. Този Интернационалъ си поставя за цель, да организира и подпомага борбитѣ на всички учители и работници по народната просвѣта, които, изхождайки отъ своитѣ непосредствени интереси и тѣзи на трудящитѣ се маси и на подрастващитѣ пролетарски поколения, се борятъ на международна почва за защита на тѣзи интереси и за тържеството на Трудовото училище. Появата на този интернационалъ смути старитѣ грѣшници и предатели отъ новосглобения Амстердамски работнически интернационалъ, и неговото бюро побърза на 14. XI. 1922 г. да свика конгресъ отъ „всички учителски съюзи“. Поканенъ бѣ и Б.У.С., който не изпрати делегатъ, но увѣдоми Амстердамския секретариятъ, че „приема поканата и се соли-